

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: FØRSTE HEXAMETERBREV TIL JOHANNES JØRGENSEN

Citation: Claussen, Sophus: "FØRSTE HEXAMETERBREV TIL JOHANNES JØRGENSEN", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen08val-shoot-workid56117/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

FØRSTE HEXAMETERBREV
TIL JOHANNES JØRGENSEN

Kæreste Ven, hvor du gaar hen og hvor vidt du end færdes,
tænk da paa de bekymrede Mænd, som har Ophold ved

Nyborg.

Ikke alene jeg er, men hos mig den malende Gottschalk
spørger mig aarle og silde om Cognac, som dræber Baciller.
Thi han har Hold i sin Ryg og frygter den hærgende Farsot,
Kolera kaldet af Købstadens Folk, men af Bønder Koléra.

Aldrig en Time der undes mig Fred af den malende
Gottschalk.

Tung og besværlig han er, og hans Sjæl er et Tilhold for
Plager.

Sisyfos kalder jeg ham, dog mest han ligner en Puddel,
hvilken har fundet en Sten og bestandig nu traver med Stenen.
Hvad skal jeg gøre? han har ingen Ro. Hver Fejl, som han
finder

skjult hos sig selv, tillægger han mig og slaar begge i
Hærkorn,
søger at røve med Dadel min Kraft til det herlige Kunstværk.

Før var han flittig og flink, en Stræber – den malende
Gottschalk!

Men til Orlogs han fór paa det rullende „Sjælland“,
og hjemsendt
maler han slet ikke mer, men taler bestandig om Piger.

Og der findes i Nyborg en Glut med en mørkladen Haarpisk,
født i Holland, opdragen paa flamsk, men af danske
Forældre.*

* Gottschalk siger „Dampskibsforældre“

talende tysk Dialekt fra Berlin med uadælelig Tunge,
kvidrende dertil det mødrende Maal som den huldeste Indfødt.
Dage og Nætter han fabler kun om at faa *afmalet* hende.
Paa en Taverne hun spiller Klaver og er atten Aar gammel –
hun har røvet den sidste Fornuft fra den malende Gottschalk.

Andre betyngende Tanker jeg har. Den Forret at skrive
dunkle og sælsomme Ord, som de jordiske Slægter ej fatter,
tænkte jeg, delte en Guddom kun ud til beaandede Skjalde.
Men jeg har faaet et Brev, som er stoppet med æggende

Gaader,

udsendt fra P. G. Philipsens Bogbod – modig er Manden.
Thi han skriver mig vidtløftigt til, omrumlet af Tvivlsmaal,
at han har læst mit halvendte Værk og intet kan sige,
hverken hvorvidt det vil blive en Stordaad udødelig dejlig
eller en ringe og tarvelig Bog, som han ej vil forlægge.
... Men jeg har fuldbragt to gode Kapitler og to har jeg rede,
og han skal opnaa at finde min Bog i det ellefte Oplag,
hvis han da lever saa længe og undgaar den hærgende Farsot,
Kolera kaldet af Købstadens Folk, men af Bønder Koléra.

Ellers jeg lever og mangler ej Mod, som vel du kan tænke.
Kornet paa Markerne mejes i bredt guldstraalende Sollys.
Blæsten derude fra Fjorden slaar an mod Altanens Markise.
Træerne knirker og knitrer, som spændte Gudsmøder sit
Snørliv,
og mit Hjerte udstrømmer i Digt som et lynende Skymulm.

Dyrehaugegaard ved Nyborg i Sommeren 1892